

Csatakos virradat

Reggelre minden ferde lesz
és széttörik ezer darabbá.
Ó, költők, hol van, ki az éj
tündéri tükrét összerakná?

Csak köd kísért most és halál,
a kávéház égboltja szürke
s mint egy kialudt égitest,
úgy bámul üresen az űrbe.

Meggyszínű selyme is fakó,
szívembe fáj bitang magánya,
de nézz reá és gazdagodj,
az éj s a szív a bányá, bányá.

Egy ember ballag csöndesen,
az éjszakától megveretve
s viszi-viszi a bánatát
föl az ötödik emeletre.

Görnyed, mint egy tehervivő,
baljós szeme meredve pillant,
bámulja a hideg falat,
a piszkos, lépcsőházi villanyt.

Egy kocsí megy a körúton,
batárja égi gyászmenetnek.
Ki a halottja? Nem tudom.
Hull a köd. Tülkölnek. Temetnek.

Hol vannak most az angyalok,
a színésznők s más annyi csillag?
A téli aszfalt peremén
a lányok hosszú ingbe sírnak.

1914
(*Ö I.*, 307–308. old.)